

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 297. szám

2018. január

„Nagy örömöm telik az Úrban, vig öröme indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám” (Ézs 61,10a)

Istennek terve van velünk

Az új év kezdetén hadd idézzek egyik kedvenc előadómtól, Pál Feri atyától, aki római katolikus pap és mentálhigiénés szakember. Gyönyörűen fogalmazta meg azt, ahogy a múltunkra és a jövőnkre tekinthetünk így az év elején. Kérem, fogadják a Testvérek nyitott szívvel a következő szentbeszédet (prédikációt), mely elhangzott 2010. szilveszterén, és szeretettel osztom meg az olvasókkal:

„Kezdetben volt az Ige...” (Jn 1,1-18)

Valamit lezárunk, és azután valamit elkezdünk. És egész nyilvánvaló, hogy hálaadó szándékkal érkezünk meg, és közben pedig nagyon is foglalkoztathat bennünket az, hogy mi Istennek az akarata, mi Istennek a terve? Amikor elhangzik ez a kérdés, hogy „mi lehet Isten terve?”, elkezdődik egy új év. „Mi az Isten szándéka énvelem? Mi az Isten szándéka az én életemmel?” vagy „Mi az Isten terve az én életemben? Hogyan akar Isten megnyilatkozni az én életemen keresztül?” Akkor olyan természetesen rögtön a jövő felé irányítjuk a tekintetünket, s a gondolataink elkezdik valamiképpen fürkészní azt a kikutathatatlant és bizonyos szempontból leírhatatlant, amit így szoktunk

Folytatás a köv. oldalon

Név szerint mindörökre

van ahol neve van
minden falevélnék
s van ahol nincs
még embereknek sem
csak egy villanás ott
időtlen semmiben
csak egy villanás
minden ami van

benned Jézus
neve van mindeneknek
nevet nekik te adtál
már mielőtt lettek
s élteted őket
időtlen szívedben
élteted őket a teljességig
aminek vége nincs

szólítgatsz minket
hogy ismerjünk magukra
hogy tegyünk lassan félre
minden más nevet
szólítgatsz a néven
amit az időben
te tudsz időtlen
egyedül te tudsz

Sajgó Szabolcs

megnevezni, hogy a „jövő”. És tulajdonképpen ezelőtt van még egy nagyon fontos dolgunk és lehetőségünk. Ez pedig az, hogy Istennek nem csak a jövőre vonatkozóan van terve, hanem Istennek van terve a múltunkkal is. Hogy a múltunkra vonatkozóan is van Istennek sokféle szándéka, terve és akarata. És milyen nagy dolog, hogyha mi az Isten szándékát nem csak előrefelé, hanem visszafelé is kutatjuk, és erre rákérdezzük: „Mondd meg, Istenem, mi a szándékod a múltammal? Mondd meg, Istenem, mit akarsz, mit tegyek azzal, ami már elmúlt? Mondd meg, Istenem, hogy akar beépülni az Isten országába és a Te megváltó művedbe az, ami már elmúlt ebben az esztendőben? Mondd meg, mi a szándékod a múltammal?” Semmiképpen nem szeretnék most ötleteket adni nektek, hogy milyen szándéka lehet Istennek a múltunkra vonatkozóan. (...) Mindenesetre, hogyha meg tudok magam számára valamit fogalmazni a múltból - „Igen, azt gondolom, a múltamban Istennek ez a terve, ez a szándéka, ez az akarata a múlt már lezárt eseményeinek.” -, akkor lehetőségem lesz arra, hogy a múlt dolgait a helyükre tegyem. Egész biztos vagyok benne, hogy Istennek van egy olyan egyetemes szándéka mindegyikünkkel és mindegyikünk múltjára vonatkozóan, hogy azt a helyére tegyék. Mármost aztán nagy kérdés, hogy az ember múltja hogyan és hol kerül igazán jól a helyére. (...)

De nagy dolog az, amikor fölismerjük, hogy a múltunk egyszerre lezáródott, végérvényes és maradandó. De attól, hogy lezáródott, végérvényes és maradandó, még annyi szabadságunk van vele, hogy azt a helyére rakjuk. Hiába maradandó és végérvényes, még a megfelelő helyét keresi, Isten országában is, talán a mi életünkben is, meg a kapcsolatainkban is. De nagy dolog az, hogy ha megtaláljuk Isten szándékát a múltunkra vonatkozóan - ez azt jelenti, hogy a helyére tudjuk tenni -, és végül abban, hogy ez már maradandó és végérvényes, mert elmúlt, de mégis van annyi

szabadságunk, hogy azt a helyére tudjuk tenni, két dolgot fölismerhetünk. Az egyik, hogy az egész múltat, a múltunkat Isten kezébe ajánlhatjuk. Azért, mert végérvényes és maradandó. Azért, mert a maga természete szerint lezáródott, ezért eljuthatunk oda: „Istenem, kérlek téged, ne csak engem tarts a tenyereden, hanem hadd adjam oda neked ezt az esztendőt is. A múltamat hadd bízzam rád, mert a múltam a te kezében van a legjobb helyen. A részleteknek pedig majd én igyekszem megtalálni a maga helyét.” És hogyha ez így tud történni, akkor nagyon sajátosan valami felé meg is tudunk nyílni. Ez pedig az, hogyha a múltunk végérvényes és maradandó - márpedig így van -, akkor tulajdonképpen minden pillanatunk végérvényes és maradandó, mert éppen ez a pillanat is, amit megélünk, a következő pillanatban múlt lesz, végérvényes és maradandó. De nagy dolog az, hogy a múlt megtanít bennünket arra, hogy az életünk maradandó, hogy az életben, amit teszünk és ahogyan egymás felé fordulunk, annak óriási jelentősége van.

Isten segítsen bennünket abban, hogy az Ő tenyerébe tudjuk helyezni magunkat, és most különösen is a múltunkat, és ezáltal valamit megsejtsünk abból, hogy mi az Ő terve a jövőre vonatkozóan.”

Forrás: <https://www.palferi.hu/hanganyagok/2010-2011/2010-12-31/>

Simon Lídia

Fehér, mint a hó

A tél szépségei közé tartozik a végtelennek tűnő fehér lepel, ami mindent betakar. Tegnap még csupa szürke, barna, fekete szín uralta a tájat, ma pedig egységes fehér minden. Nem csak szép ez a fehér takaró, hanem hasznos is. A kikelt gyenge gabonaszálak alatta vészlik át a kemény fagyokat. A vadászoknak is hasznos, mert megmutatja, merre mentek a vadak. Ezen kívül nagy öröm a gyerekeknek, mert

szánkózhatnak, hógolyózhatnak, hóembert csinálhatnak. Miből is áll ez a kiterjedt fehérség? Milliányi kis hópehelyből. A hópehely pedig apró jégkristályokból. Minden hópehely egyedi, más és más formájú. Ez is a Teremtő nagyságát hirdeti.

Lássuk, mit mond a Biblia a hóról, a fehér színről:

A zsoltáros így ír: „Olyan havat ad, mint a fehér gyapjú” (Zsolt 147,16)

Jób azt mondja: „Megparancsolja a hónap, hogy hulljon a földre” (Jób 37,6)

Dávid így imádkozik: „Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó.” (Zsolt 51,9)

Ézsaiás által Isten hívja a népet törvénykezésre, és azt mondja: „Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok” (Ézs 1,18).

Az angyalok is fehér ruhában vannak. Így látták az asszonyok húsvétkor az angyalt Jézus sírjánál: „Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó.” (Mt 28,3)

János látomásában Jézus haját látta fehérnek: „feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú” (Jel 1,14).

Az üdvözültek a mennyben fehér ruhában vannak. János megszámlálhatatlan sokaságot lát a trón előtt. Egy a vének közül megmagyarázza: „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehérítették a Bárány vérében.” (Jel 7,14)

Mivel a fehér szín a tisztaság jelképe, látva a fehér havat eszünkbe jut az énekben feltett kérdés és tanács: „Van-e már ruhád, hófehér ruhád?” Ha van, arra vigyázni kell: „Eme világban sok a szenny, megóvjad öltönyöd. Ha beszennyezed azt, vele elvész az örömed.”

Jézus kész mindenkinek fehér ruhát adni: „végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz” (Jel 3,18).

Segítsen az Úr, hogy én is, te is ott legyünk a fehér ruhás seregben a trón előtt!

Varga Lajos

Először adott a kezembe Bibliát

Még talán csak félszavakban, szótagolva olvastam, de a vasárnapi iskolai tanítóm, a világ legkellemesebb modorú fiatalembere, a Fegyver és Lőszergyár egyik művezetője állt elém, szelíd szemmel, és egy aranszegélyes ki Bibliát adott nekem. Milyen végtelenül boldog voltam. Laci bácsi - így neveztük a mindig vidám, kedves embert - ajándékát olvastam ki először, és mire végére értem, hibátlanul tudtam olvasni az iskolában magyarul (Zentai Laci bácsiról van szó – a szerkesztő). A gyülekezetből azok a testvérek kihaltak már. Nemcsak az első, de a második generáció is. Ki emlékezik az úttörő fegyverszakértőkre? Akadt köztük valamikor egy, két hívő. Úttörő is, aki Krisztus katonájaként gyülekezetet alapított. Valaki eljött hozzám azzal a családi névvel, érdeklődött a „régik idők” felől. Ez nálam nem ritka esemény. Nincs a Kárpát-medencében olyan pont, ahol ne jártak volna hívő emberek, ne hagytak volna maguk után bibliás emlékeket, ne tudnék „csodákat” róluk, vagy ne adnék bárkinek szívesen felőlük felvilágosítást.

A vendégem beszélt régi dolgokról, de a régiekkel nem csak a múlt jött elő, hanem megjelent küzdelmes életük maradandó nyoma, hatása. Szinte, mint a pék, aki belegyúrja ezernyi szétzúzott gabonaszem lisztjét a kenyérbe, úgy volt lényében benne több nemzedék sorsa, küzdelme, győzelme, kudarca, megaláztatása és csendes meghagyatoló kimúlása.

Mi is már a vége felé járunk. Megharcoltuk a saját harcunkat. Egy távoli pontban felragyog egy soha nem látott fényesség. Átmelegíti az egész lényünket. Csodálatos győzelmi himnusz hangzatait hozza. Üzenet minden kérdésünkre. Az életünk nagy mozaikjában megtalálja helyét minden részlet hiánytalanul. Minden válasz megnyugtató. Romló földi szemeinket nem hasogatja élesen a villanása, hanem erősít,

vígasztal és megkönnyebbíti utolsó lépéseinket.

Az első Bibliám nem tudom, hol lehet. Kezeim között széthullott jó pár. Ragasztgattam, kisimítottam, lepréseltem, de újra szétbomlott, mivel a könyv is látható anyag, amire megsemmisülés vár. Az ige mégis megmarad, végig kísér, velem van, mint a régi vándor prédikátorok táskájában a tartalék kenyér. A földi utamat végig kísérő Bibliának sejtjeimben, gondolataimban, agyamban, emlékezetemben és egész lényemben benne maradt az áldott ige szava.

Szebeni Olivér

Tanítói szolgálat

Egyszer egy előadáson hallottam, hogy a pedagógus kifejezés a görögben olyan rabszolgát vagy szolgát jelent, aki elkíséri a gyereket az iskolába, figyelemmel kíséri a fejlődését. Kísérő... Szülőként is csak egy időre kapjuk a gyermekeinket, nagy a felelősségünk, milyen ember válik belőlük. De akárhogy csűrjük-csavarjuk, mégiscsak kísérőik vagyunk. Az, hogy mit hasznosítanak mindazokból a példákból, lehetőségekből, amit módunkban áll nekik nyújtani, csak rajtuk múlik. Még inkább igaz ez azokra a gyermekekre, akiket igencsak rövid időre kapunk meg a gyülekezetben vagy 2012 óta újabb lehetőségként az egyházi fenntartású iskolákban.

Több mint egy éve kapcsolódtam be a bibliaköri szolgálatba az alsós csoportban. Jelenleg hárman végezzük ezt a szolgálatot Surányi Péter és Kopjár Máté testvérekkel, hálás vagyok értük. Mindannyiunk öröme zenei területen néhány hónapja Széll Andrea is segíti a csoportot nagy-nagy lelkesedéssel.

Az egyik legfontosabb feladatnak azt tartom, hogy egy igazi, összetartó közösség alakuljon ki a gyermekek között, amellyel, hogy a kis „igemagvakat” elhintjük a szívükbe. Nagyon fontos, hogy ebben az életkorban megismerjék a

bibliai történeteket, de éppen annyira lényeges, hogy barátokra leljenek egymás személyében. A kamaszkor beköszöntével a baráti társaság válik majd meghatározóvá a gyermekek életében. A mai értékvesztett társadalomban nagyon nem mindegy, hogy kik lesznek azok, akik hatással lesznek rájuk, milyen programokon vesznek részt, milyen kísértések érik, mik lesznek azok az értékek, amik mellett minden körülmények között kiállnak. Másrészt, a mai kis bibliakörösök azok, akik majd jó esetben a gyülekezeti ifjúság magját alkotják, akik a közösségünk jövőjét jelentik.

Amikor a bibliaköri foglalkozásokra gondolok, azt szeretném, hogy a gyerekek örömmel jöjjenek reggelente, hogy jó hangulatban teljen az együtt töltött óra, hogy azt érezzék, itt szeretve vannak, hogy fontosak. Az iskolai tanórák jellegétől és stílusától eltérően itt felszabadultan, de mégis megtisztelve egymást, beszélgethetünk egy-egy aktuális téma kapcsán bármiről, ami érdekli őket.

A másik fontos szolgálati terület, amit az Isten a gyülekezet elé hozott, az az iskolai hitoktatás. Nehéz, küzdelmes feladat, sok gyülekezet meg is hátrál. Valóban kihívás egy olyan iskolában bibliaismeretet tanítani, ahol a keresztény szemléletmódról, Bibliáról csak hírből hallottak. Úgy gondolom azonban, hogy nem tehetünk úgy, mint Jónás. Ezeket a fiatalokat ránk bízták. Lehet, hogy mi vagyunk az egyetlenek, akiktől hallják az Igét, hogy Isten őket is szereti, és kész nekik is megbocsátani. Nem tudhatjuk, mikor kerülnek olyan élethelyzetbe, hogy ez az egy mondat lesz az egyetlen kapaszkodójuk.

Kísérőnek lenni hatalmas felelősség, soha nem érzi rá méltónak magát az ember. Csak elfogadni lehet a megbízatást egy időre, és szeretni a ránk bízott gyermekeket, kérve az Urat, hogy pótolja ki mindazokat a hiányosságokat, amiket az ember minduntalan felfedez magában.

Kovács Viktória

Kántálás

December 23-án a kora délutáni órákban néhány testvérrel kántálni indultunk. Egyetlen állomásunk volt, id. Varsóci Károly testvérékhez vettük az irányt, ahol Juliska néninek énekeltünk néhány éneket. Laczkovszki testvér felolvasott az igéből, aztán együtt imádkoztunk. Nagy meglepetésünkre a testvérek finom falatokkal készültek. Jó hangulatban beszélgettünk és hallgattuk Juliska néni történeteit a „régis szép időkről”. Számomra csodálatos élmény volt hallgatni, ahogyan a 96 éves néni teljesen tiszta tudattal, vidáman idézte fel emlékeit. Mivel már nehezen tud közlekedni, nem tud eljönni az imaházba, de a mai napig olvassa a Bibliát, hol szemüveggel, hol anélkül, de megérti és szívében forgatja Isten üzenetét.

Olyan jó lenne ezt hagyományá tenni, és minden évben elmenni idős, beteg testvérekhez, vinni egy kis karácsonyi örömet énekek formájában. Amikor elindultunk erre a szolgálatra, azt gondoltam, hogy örömet fogunk szerezni annak, akihez megyünk, de nem csak mi adtunk, hanem kaptunk is. Számunkra is áldás volt a testvérek közössége és Juliska néni jelenléte.

Kánai-Simon Viktória

Karácsony az anyaotthonban

Az Út a Reményhez Alapítvány önkéntes munkatársaiként gyülekezetünkben is részt veszünk rendszeresen vagy alkalmasszerűen a havonta megrendezésre kerülő alkalmakon az anyaotthonban. Lelkipásztorunk és Surányi Péter a tanításban, Cseke Gáborné Klári a szervezésben vállalnak szerepet, a fiatalok részéről Katona Ede és Szabó Mercédesz a játékok lebonyolításában vesznek részt. Rendszeres látogatásaink alkalmával sokat énekelünk, játszunk, és bibliai tanításokkal szolgálunk a gyerekek felé.

Karácsony üzenetét ebben az évben a Palánta Bábcsoport közvetítette a gyerekek felé, akik a szigetszentmiklósi gyülekezetből érkeztek hozzánk. A történetben Pannit gyötri a kíváncsiság, mit kap majd karácsonyra. Az egész lakást felkutatja, mert mindenképpen tudni akarja, édesanyja hová rejtette ajándékát. Amikor nagymamája egy rövid időre rábízta kisöccsét, Petikét, akkor nem a kistestvérevel foglalkozik, hanem minden figyelmét az időközben felkutatott ajándékdoz köti le. Petike eközben kimegy a szobából és eltűnik, de a kislány ezt nem veszi észre mindaddig, míg nagymamája visszaérve megkérdezi tőle, hol van a testvére. Ekkor Panni nagyon megijed, és lelkiismerete is megszólal. Vádolja magát és nagyon szomorú. Úgy érzi, őt többé senki sem fogja szeretni. Bátyja, Bence azonban vigasztalja őt, és arra bátorítja, hogy ne csüggedjen el, inkább imádkozzon, és Isten segítséget fog nyújtani ebben a helyzetben. Mivel Panni nem tudja, hogyan kell megszólítani a Mennyei Atyát, ezért együtt imádkoznak. Majd Bence - mert hirtelen eszébe jutott, hol lehet Petike - elmegy, hogy megkeresse és visszahozza. Addig azonban otthagyja Panninak a Bibliát, és arra bátorítja, hogy olvasson belőle. Panni kinyitja a Bibliát, és elkezd olvasni az Úr Jézus születésének történetét. Egymást követően megelevenednek a jelenetek: feltűnik a betlehemi csillag, az Úr angyala és a pásztorok.

A gyerekek megértették, hogy a legnagyobb ajándék, amit Istentől kaptunk, Jézus Krisztus. Őt kell a szívünkbe hívni, Őbenne mindent megkaptunk, amire szükségünk van, sőt még azon felül is. A bábjáték után jó sokat énekeltünk és játszottunk. Olyan izgalom lett úrrá mindenkin, hogy alig tudtak lenyugodni.

Ezután következett az ajándékozás. A gyülekezetünk jóvoltából vásárolt csomagokkal és a nőtestvérek által készített ajándékokkal tudtuk megajándékozni az ott élő gyerekeket és családokat. Újra nagy

lett az izgalom. A gyerekek nagy örömmel és hálás szívvel vették át a csomagokat. A gyülekezettől gyümölcsöt is kaptak, amit bizony ritkán engedhetnek meg maguknak az itt élő családok.

Karácsony előtt világi körökben is „nagyüzemben” gyűjtenek ajándékokat a rászoruló gyerekeknek, családoknak. Talán már bennünk is felmerült a kérdés, vajon jó helyre kerül-e adományunk. Úgy gondolom, a gyülekezet által az anyaotthonba adott ajándékok a legjobb helyre kerültek. Az itt élő csonka családok tele vannak keserűséggel, csalódással, sebekkel, nincs otthonuk, gyakorlatilag nincs semmijük. Örömet szerezni felemelő érzés. Miközben másokat áldásban részesítünk, magunk is áldást nyerünk.

Köszönjük a gyülekezet támogatását a gyerekek nevében is, és kívánjuk, hogy Isten adjon növekedést az új évben! Mindenkit bátorítunk, hogy aki teheti, továbbra is támogassa, segítse az Út a Reményhez Alapítvány szolgálatát, ezáltal is hozzájárulva Isten országának építéséhez.

Széll Andrea

Karácsony a tököli börtönben

A börtönmissziós szolgálat kiemelkedő eseményeihez tartoznak az ünnepi istentiszteletek. Számomra mindig különös élmények ezek az alkalmak, kezdve a szervezéstől az alkalmon való részvételig. A 2017-es karácsonyi istentiszteletre is ilyen elfogódottsággal tekintek vissza.

A hosszú évek alatt kialakult gyakorlat, hogy szenteste napján karácsonyozunk a börtönben. Ha ez hétvégére esik, mint ahogy most is így volt, előfordul, hogy ütközik a börtön egyéb programjaival, ezért más időpontot kell keresnünk. A börtönmissziósok is mind valamelyik gyülekezet tagjai, ahol számítanak rájuk, viszont ahhoz is igyekszünk ragaszkodni, hogy karácsony idején tartsuk a karácsonyi istentiszteletet. Végül karácsony első napján délelőtt

tartottuk meg az alkalmat.

Az ígét Boltos Péter ifjúsági lelkipásztor hirdette János evangéliumának első versei alapján: a testé lett Ige az emberek világossága. Látványos illusztrációval mutatta be, hogy a feketét és a fehéret mi könnyen szürkévé relativizáljuk. A fekete bűnös életünket gyakran legalább szürkévé magyarázzuk. Karácsonykor megszületett Jézus Krisztus, aki a mi életünket is megvilágítja, és a világosságba hozhatja.

Az igehirdetés után három börtönviselt ember bizonyágtétele hangzott el. *Dömötör István* kezdte meg a sort, aki gyülekezetünk tagja. István fiatal korától mesélte el életét, hogyan sodródott bele a kábítószer fogyasztásba, a bűnözői életmódba, és hogy ismerte meg Jézus Krisztust.

Kovács Zoltánt a pénzszerzés vágya vitte a kábítószer kereskedelembé. Amikor először letöltendő büntetést kapott, nem vonult be a börtönbe. Amikor újabb bűncselekmény közben tetten érték, tudta, hogy sokáig börtönben kell majd lennie. Ebben az összetört állapotában tért meg Tökölön, ahol büntetései első éveit töltötte, később Vácra került. Szabadulása után rendezte életét: bement, összeházasodott barátnőjével. Biztatta a hallgatóságot, ők is fogadják el Jézus Krisztust, a Megváltót.

Boros Lajos neve valószínűleg sokak számára ismerős, hiszen sokszor, sok helyen tett már bizonyágot Isten munkájáról. Most Tökölön is elmondta, hogy milyen mélységekből hozta ki őt az Úr. A többszörösen visszaeső bűnözői életmód, több évtizednyi börtönben töltött év után Isten kegyelmének tartja, hogy feleségével gyermeküket nevelheti. Hangsúlyozta, hogy ő nem lett volna képes erre, Isten ereje szabadította meg az alkoholtól, dohányzástól és bűnözői életmódtól. Bátorította a jelenlévőket, hogy aki akarja, ma is találkozhat Jézus Krisztussal.

Az alkalmat *Tunyogi László* összegezte és fejezte be imádsággal. Az alkalom után ajándékcsomagokat osztottunk a résztvevőknek. Külön köszönjük, hogy

gyülekezetünk is támogatta ezt anyagilag, így a szokásosnál több gyümölcs kerülhetett a csomagokba.

Hadd kérjem a Testvéreket ezúton is, hogy imádságaikban ne feledkezzenek meg rólunk a 2018-as esztendőben sem!

Surányi Péter

Lendülj át régi éned korlátain,
s a Lélek által megújulva válj jellé!
Szeress, hogy élj,
élj, hogy szerethessenek!

Simon András

Elöljárószó

Az idő múlik

Az elmúlt időszakban elvesztettük édesanyáinkat, feleségem édesanyja 2016. november 4-én, az én édesanyám 2017. április 3-án halt meg. Ilyen veszteség után az ember sok mindent átértékel, és más megvilágításban látja az életet. Ezek a tények gondolkodásra készítettek, milyen volt a kapcsolatom szüleimmel, megtettem-e minden tőlem telhetőt, amikor ápolni kellett, vagy előtte, amikor még csak figyelmességre és egy kis törődésre volt szükségük. Be kell látnom, nem mindig voltam eléggé odaadó.

Nehéz feladat olyan szülőt gondozni, akivel nem lehet beszélgetni, a múltat felidézni, viccelődni, csak a szükségleteit ellátni. Sajnos tapasztaltuk azt is, hogy a nagy fizikai fájdalommal járó betegség is megpróbálja a hozzátartozót, a segíteni akarás, a tehetetlenség, a kétségbeesés.

Hálásak vagyunk szüleink állhatatos, önzetlen életéért, amely végigkísérte gyermekkorunkat és felnőttkorunkat egyaránt.

Az ENSZ 1991-ben nyilvánította október elsejét az idők világnapjává, hogy nekik is

jusson figyelmünkből és energiánkból, természetesen nemcsak ezen a napon és nemcsak a családban. Az Ige is szívünkre helyezi ezt: „Az ősz ember előtt kelj fel, és becsüld meg az öreg embert” (3Móz 19,32), gondoljunk arra is: „amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük” (Lk 6,31).

A közelmúltban boldog nagyszülők lettünk, hálát adunk unokánkért, Olivérért. Mi leszünk a legidősebb generáció a családban. A Jóisten segítségét kérjük, hogy fel tudjunk nőni ehhez a feladathoz, hiszen az idősödő embernek is tiszteletreméltóvá kell válnia. „Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (Zsolt 90,12). Valóban kegyelem és áldás, amikor láthatjuk szüleink, nagyszüleink, hittestvéreink életét, beszélgethetünk, érezhetjük tapasztalatukat, bölcsességüket, Istenbe vetett erős hitüket, mert a múlt tanulsággá és mintává válik erényeivel és hibáival egyaránt.

Taligás Ferenc

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a Testvéreket az ifjúság nevében!

Egy csodálatos, ünnepi hangulatban telt hónapot hagytunk a hátunk mögött. Mindannyiunk szívét feltölthette az adventi várakozás időszaka, majd a várva várt karácsony ünnepe és a 2017-es évet lezáró szilveszter. Az ifjúságunk életében is ez egy nagyon meghatározó időszak, hiszen lehetőségünk van kimutatni egymás és a gyülekezet iránt érzett szeretetünket és törődésünket. Ezeket igyekeztünk minél mélyebben megélni, így a következő sorokban a mi készülődésünkbe tekinthetnek be a Testvérek.

December 15-én ismét Kánai-Simon Viktória vezetésével történt a fadíszítés, aki rengeteg időt és energiát fektetett abba, hogy a fa igazán tökéletesen mutasson, és úgy gondolom, hogy idén is gyönyörűre

sikeredett. Jó sokan összegyűltünk, hogy közösen díszítsük fel a gyülekezet karácsonyfáját. Minden szorgos kis kézre szükség volt, hiszen rengeteg feladatunk volt. A fiatalok aktívan kivették a részüket a munkából. Volt, aki a faállításban segített, vagy szaloncukrot kötözött, masnikat készített és egy jó páran a létrán egyensúlyozva próbálták a díszekkel még szebbé varázsolni a fát. Külön köszönjük a gyümölcsöt, a finom teát és süteményt Horváth Mártinak. A fadíszítés után az alagsori ifi terembe vonultunk, és az eddigi bevált módszerrel elkészítettük a gyerekek karácsonyára szánt ajándécsomagokat. Nagy öröm és élmény volt, hogy ennyi fiatal eljött segíteni, épphogy körbe tudtuk állni az asztalt. Futószalagszerűen pakoltuk a csomagba a különböző édességeket, és mindenkinek jutott valamilyen feladat: volt, aki a gumicukrot tette a csomagba, más a szalagot húzta meg, de olyan is volt, aki azokat a dobozokat állította össze, amibe végül az ajándékok kerültek. A leglelkesebb ifitagok ezután átsétáltak a lelkipásztorklás alagsorában található ifiterembe, és megtartották szokásukhoz híven a pénteki ifiórát.

Egy héttel később, december 22-én megtartottuk a közös ifi karácsonyunkat. Én sajnos most jó pár ifjúsági órán nem tudtam részt venni, de úgy gondolom, hogy ez az egy alkalom mindet bepótolta, annyira jól éreztük magunkat. Ráhangelődésként karácsonyi énekeket énekeltünk a dicsőítő csapattal, majd Koszorus Krisztián nagyon jól összefoglalva elmondta nekünk a karácsony lényegét. Ezek után szokásukhoz híven kihúztuk egymás nevét egy dobozból, és annak készítettünk ajándékot. Az idei ajándékot Katona Hanga találta ki, ez pedig egy karácsonyfadísz volt, így minden évben karácsonykor emlékezhetünk majd erre az ünnepi ifire. Az ajándékot pedig úgy készítettük el, hogy Simon Gedeon felszeletelt nekünk egy fenyőfát kis fakorongokra, és ezekre festettünk vagy égettünk bele mintát, a

hátoldalára pedig igehelyeket írtunk, hogy ezekkel is bátorítsuk egymást. Az ajándékkészítés után még jó sokáig ott maradtunk játszani és beszélgetni. Az este fényét növelte, hogy a lelkipásztorksalád kiscicája is meglátogatott minket az ablakon keresztül.

Másnap reggel egy jó páran álmos szemekkel indultunk az idei hónap külsős ifi programjára. Erről fog egy pár mondatban beszámolni *Laczkovszki Ámon*:

„Edétől azt a felkérést kaptam, hogy a következő külsős ifi programot én szervezzem. Korábban is emlegették, hogy jó lenne korcsolyázni vagy esetleg jégkorongozni, ez utóbbi sikerült is. Így hát 23-án (szombaton) 10 játékkal plusz egy szakkommentátorral (Gerstendbrand Máté személyében) megérkeztünk a BHG jégpályára. Négy a négy ellen játszottunk, egy-egy cserével egy órán keresztül. Nem olyan volt, mint egy válogatott ellen játszani, de nem is ez volt a lényeg, hanem az, hogy mindenki jól érezze magát, és hogy a karácsony előtti nagy kapkodásban kicsit kikapcsolódjunk. Örültem, hogy ez nem csak a fiúkat mozgatta meg, hanem egy szem lányként (nem kis sikerrel) Kovács Kamilla is csatlakozott hozzánk. Szerintem nagyon jól sikerült, ahogy a többieket láttam, szerintem még lesz folytatása.”

Kovács Kamilla

Velünk történt 2017-ben

*„Szolgáljatok az Úrnak örömmel, ...
Menjetek be kapuin hálaénekekkel, udvaraiba
dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok
nevét! Mert jó az Úr, örökké tart szeretete,
és hűsége nemzedékről nemzedékre.”
(Zsolt 100:2,4-5)*

Hálás szívvel dicsőítjük Urunkat azokért az áldásokért, amelyeket megtapasztaltunk gyülekezetünkben az elmúlt esztendőben. Az örömekért, amikor együtt örülhettünk az örülőkkel, de a bánatokért is, amikor együtt

sírtunk a sírókkal. Övé legyen mindenért a hála és mindazoké a köszönet, akik fáradoztak azért, hogy a gyülekezetben minden jó rendben és ékesen történjen. Köszönjük az Ige hirdetését, a tanításokat, a közbenjáró imádságokat, a karitatív, a zenei és prózai szolgálatokat, a gazdasági, a kommunikációs, a gondnoki és állagmegóvó feladatokat, és bármilyen gyülekezeten belüli és kifelé irányuló tevékenységet, missziós munkát végző és szervező testvérek fáradozását.

Jan. 1. Újév. Katona testvér Mk 1,1-8 verseiből Bemérítő János szavait véve alapul „Én vízzel kereszteltelek meg, Ő pedig Szentlélekkel fog megkeresztelni titeket” beszélt a jelképről és a valóságról. Baptista jelképek: a bemerítés és az úrvacsora. Életünk legyen valóságosan Lélektől átítatott, amit tetteink tükrözzenek.

Jan. 4. Váratlanul meghalt Horváth Zoltán testvér 46 éves korában. Zoltán 2014. nov. 23-án merítkezett be gyülekezetünkben. Temetése január 20-án volt az erzsébeti temetőben.

Jan. 15. Út a Reményhez Gyermek és Ifjúság Segítő Alapítvány vezetője, Szilágyi Kornél és néhány munkatársa jött el, tájékoztatást kaptunk munkájukról. Az erzsébeti anyaoltalmazóban levő gyermekek között is tevékenykednek. Táborokat, klubokat szerveznek hátrányos helyzetű gyermekeknek. Magyarországon, Ukrajnában és a Vajdaságban is munkálkodnak. Délután a női kör tartott összejövetelt.

Jan. 16-20. Ökumenikus imahét gyülekezetünkben. Központi gondolat: Krisztus szeretete szorongat minket (2Kor 5,14-20).

Jan. 20. Megszületett Koszorus Anna Izabella, Imola és Attila első gyermeke.

Jan. 21. Meghalt Maróthi János testvér, 95 földi évet kapott Urától. Temetése február 10-én volt Tahitótfaluban.

Jan. 22. A kiskőrösi szeretetházban meghalt Burján Ferencné (Patonai Ferencné) testvérnő. Korábban hosszú ideig énekkarunk stabil énekese volt.

Jan. 22. Durkó Miklós testvért köszöntöttük

90. születésnapja alkalmából.

Gyermekbemutató: Rákosi Kinga.

Délután Katona testvér tartott előadást „Természetesen aktív gyülekezet” címmel. Főbb kérdések: mi a feladatom, hol a helyem, mi a szolgálatom, hasznos vagyok, szükség van rám?

Jan. 26-29. Elöljárósági csendesnapok Balatonföldváron.

Feb. 7. Újra elindult a baba-mama kör, kéthetente tartják összejöveteleiket.

Feb. 12. Délután a gyülekezet szolgálattelvői részére tartott megbeszélést Katona testvér.

Feb. 19. Dr. Reisinger János tartott előadást „Mi a különbség a bűnbocsánat és a bűn eltörlés között?” címmel.

Feb. 26. Dr. Szebeni Olivér lp. testvér „Régi tanok, mai tanulságok” c. könyvét ismertette a gyülekezetben.

Márc. 5. Kovács Zoltán több évtizedes énekkari tagság után letette az énekkari szolgálatot.

Márc. 12. Gyermekbemutató: Koszorus Anna Izabella.

Márc. 19. Ebéd után a női kör tartotta meg összejövetelét, majd 17 órától dr. Reisinger János tartott előadást az igazi istentiszteletről.

Márc. 25. Köszöntöttük Garai Nikolettet (Szegedről) és Baka Dénest eljegyzésük alkalmával.

Délután fehér asztal mellett tartottunk közösségi összejövetelt. Először énekekkel dicsőítettük Urunkat a fiatal házások vezetésével, majd Hóseás 6. részéből elhangzó bevezető ige után asztalközösségekben beszélgettünk arról, hogy Isten megismerése és a szent élet nem képtelenség, valamint arról, hogy mi ösztönöz komoly hitre.

Ápr. 1. Megszületett Okolicsányi Petra, Cseke Gáborné Klári hatodik unokája.

Ápr. 3. Taligás Ferenc édesanyjának temetése Ráckevén.

Ápr. 9. Laczkovszki testvér hirdette, hogy Koszorus Attiláné édesanyja meghalt.

Ápr. 9. Virágvasárnap. Gyermek és fiatalok igével, énekkel szolgáltak az

istentisztelet kezdetén. Az igeszolgálatok (Mt 11,1-11, és 111. Zsoltár) Jézus dicsőítését hangsúlyozták, Ő elfogadja azt.

Ápr. 10. Hosszan tartó betegség után életének 63. évében meghalt Baka Sándor testvér, a gyülekezet elöljárója, az énekkar karnagya, a Magyar Rádió Énekkarának Vásárhelyi Miklós díjjal kitüntetett énekese.

Ápr. 13. Gyülekezetünk volt presbitere fiának, Zentai Zoltánnak a temetése Kispesten.

Ápr. 13. Nagycsütörtök. A zsidó hagyomány szerinti széder (pászka) vacsora elfogyasztása a gyülekezetben.

Ápr. 14. Nagypéntek. A délelőtti istentiszteleten ifj. Kulcsár Tibor lp. testvér szolgált Jézus kijelentése alapján: Én vagyok az út ... Ne nyugtalankodjunk, higgyünk Benne, általa juthatunk az Atyához. A délutáni szolgálatok Fáy Ferenc Keresztút c. műve szerint hangzottak el.

Ápr. 15. Váratlanul meghalt Kovács Viktória édesanyja.

Ápr. 16. Húsvét. A nap igei üzenetei és a szolgálatok a feltámadt Jézusban való hit erősítését segítették. Ne feledjük, az üdvösség nem olcsó, Jézus Krisztus ítélete, az én ítéletem.

Ápr. 23. Katona testvér előadását hallhattuk délután „Szerepek – szerepeink” címmel. Hogyan töltheti be Isten által meghatározott feladatait felelősségteljesen a férfi, a nő, a gyermek, a szülő, a vezető, a beosztott, a tanító. A Biblia alapján kaptunk ehhez útmutatást.

Ápr. 28. Baka Sándor testvér gyászistentisztelete a szolgálati helyein működő énekkarok – a Magyar Rádió Énekara, a Központi Énekkar és a helyi gyülekezet énekara – közreműködésével.

Ápr. 30. Máté Lukács és Dorottya hozták el kislányukat, Maját bemutatni a gyülekezetben.

Vörös László és Zsuzsanna menyegzője.

Mark Patton, az esztergomi és a tatai gyülekezet lelkipásztora szolgált egész nap közöttünk az igével. Az elveszett juh példázata alapján bátorított arra, hogy

engedjük, hogy a Jó Pásztor megtalálja minket, a tékozló fiú példázatával pedig megtérésre szólított fel.

Máj. 7. Király Bettinát és Tóth Pált köszöntöttük eljegyzésük alkalmával.

Anyák napja. Katona testvér Anna történetét olvasta fel az Igéből, aki nem önzésből kért gyermeket, és felajánlotta Istennek. Gyermekeink jövőjét hitünkkel alapozhatjuk meg. A gyermekek szolgálataikkal és virággal köszöntötték az édesanyákat, nagymamákat.

Máj. 14. „Cantata vasárnap”. Az egész nap az Istent dicsőítő énekekkel kapcsolatos légkörben telt.

Máj. 14. Meghalt Péter Gábor testvér, az imaházunk és a lelkipásztor lakás építésének irányítója, vezetője. Temetésére május 26-án került sor az erzsébeti temetőben.

Jún. 1. Tóth Sámuel nagy sikerrel vezényelte a Zeneakadémia Nagytermében a Győri Filharmonikus Zenekart első éves karmester szakos vizsgája alkalmával.

Jún. 4. Pünkösd.

Jún. 11. Gyülekezeti tanácskozás, az előző év gazdasági jelentését hallgattuk meg.

Jún. 16. Meghalt Horváth Lászlóné testvérnő. „Ilike néni” hosszantartó betegség után ment át az örök hazába, július 5-én kísértük utolsó földi útjára az erzsébeti temetőben.

Jún. 18. A gyermekbibliköri évváró színes programmal, búcsúztatták a végzősöket. Délutánra családi nap a bibliakörösök részére.

Jún. 19 - 23. Gyerektábor Balatonszemesen.

Jún. 28 - júl. 1. Csenedsnapok a Mátrában.

Júl. 2. Frankóné Tisza Marianna testvérnő és családja Szokolyára költözött.

Júl. 12-16. Ifjúsági nyaralás Kácson néhány dömsödi fiatallal együtt. Az élményekkel teli napokról később színes beszámolót tartottak.

Júl. 16. A délelőtti istentisztelet után gyülekezeti tanácskozást tartottunk az imaház tetőszerkezetének felújításával kapcsolatosan. Szomorúan vettük tudomásul, hogy a vállalkozó egyéb munkái

miatt felmondta a korábbi megállapodás szerinti felújítást.

Júl. 22. Hák Margitka és Vasadi Barnabás házasságot kötött.

Júl. 23. Az ifjúság Kiskőrösön szolgált Katona testvérrel együtt.

Júl. 26-29. Csendesnapok a Mátrában.

Júl. 30. Az elmúlt héten meghalt Gábora Sára édesapja, id. Budai Lajos lp.

Júl. 30. Szőkepusztai Konferencia

Aug. 4-6. MABAVIT 4. Debrecen.

Aug. 11. Pénzes Hanga és Katona Bernát menyegzője.

Aug. 20. Kerületünkben levő egyházak az evangélikus templomban 10 órakor tartottak kenyérszentelő ünnepet.

Tahi vasárnap, mely a MABAVIT miatt délután az újpesti gyülekezetben lett megtartva.

Aug. 27. Piros László és felesége, Marika köszöntése 50. házassági évfordulójuk alkalmából.

Császár Levente és családja Szokolyára költözött munkahelyváltás miatt.

Szep. 3. Lehoczki Eszter gyülekezetünkbe hozta át tagságát Bajáról.

A szeptemberi vasárnap délutánokon beszámolókat hallgattunk meg a gyermekek táborozásáról, a csendesnapokról és a fiatalok nyaralásáról.

Szep. 10. du. Bibliakörös gyermekek szülei részére „szülői értekezlet” Varsóciné Dr. Sipos Emese vezetésével.

Szep. 15. Lehoczki Eszter és Rácz Géza menyegzője.

Szep. 23. Garai Nikolett és Baka Dénes menyegzője Szegeden.

Okt. 7. Szabó Mercédesz (Dömsöd) és ifj. Máté András eljegyezték egymást.

Okt. 8. Sipos Márk, a Szegedi Új Remény Gyülekezet lelkipásztora és felesége, dr. Szabó Csilla szolgált közöttünk. Délután „Betegségeink, és ami mögötte van” címmel tartottak előadást. A lelki-szellemi eredetű betegségek jelentős részét teszik ki a bajoknak, kezelésüket az igazi okok feltárása helyett gyógyszerekkel próbálják megoldani.

Az énekkar közös ebéddel és workshop-jellegű megbeszéléssel megtartotta évin-dítóját a délután folyamán.

Okt. 15. Hálaadónap.

Okt. 20. A Budapest Baptista Külke-reskedelmi Szakközépiskola, Gimnázium és Sportiskola tanárai és diákjai részére Katona testvér a reformáció 500. éves évfordulója kapcsán a reformáció anabaptista ágáról tartott előadást imaházunkban.

Okt. 24-27. Reformáció emlékestek a Központi Református Gyülekezetben. Meghívott előadók különféle szemszögből vizsgálták az 500 évvel ezelőtti eseményeket, buzdítottak az elődök méltó követésére.

Okt. 29. Selmeczi Zoltánné habán kerámia gyűjteményéből rendeztek kiállítást az imaházban. Délután Bacsó Benjámín, szada-veresegyházi lp. tartott előadást „Az anabaptizmus közép-kelet-európai aranykorának értékei” címmel.

Nov. 5. Kiss Tamást és feleségét, Tündét köszöntöttük, akik a tanévre teológusként gyülekezetünkbe lettek beosztva.

Nov. 12. A budapesti és környéki gyülekezetek összevont pengetős zenekara szolgált délután a Baptista Művészeti Napok keretében.

Nov. 18. A női kör résztvevői adventi koszorúkat készítettek, amelyeket a következő vasárnap kiállítottak a gyülekezetben.

Nov. 19. Király Tünde édesapjának a temetése az előző héten Szatmárnémetiben. Az énekkar női kara végezte a délutáni énekszolgálatokat.

Nov. 24. Megszületett Taligás Olivér, Márta és Máté kislfia.

Nov. 25. Kórustalálkozó a római katolikus templomban. A kerületben hagyományyá vált találkozón hét énekkar – köztük a miénk is – egy vagy több, zömében adventi-karácsonyi éneket adott elő.

Nov. 26. A délelőtti énekkari szolgálatokat a gyülekezet férfikara végezte Tóth Kornél szervezésében. Délután az Új Advent Kórustársaság hangversenyét hallhattuk.

Dec. 3. Szomor Anikó és Kinczel István gyülekezetünk tagjai lettek.

Dec. 9. A Csili Művelődési Központ 100 éves jubileuma alkalmával kórusünnepet szerveztek a Csiliben, amelyen énekkarunkkal együtt tíz erzsébeti énekkar vett részt. A kórusok egy-egy önálló darabot, és közösen egy erre az alkalomra írt kórusművet adtak elő.

Dec. 10. Prof. Dr. Almási Tibor lp., a Baptista Teológiai Akadémia rektora tartott teológiai napot gyülekezetünkben. Az adventi várakozás közben tévtanok is terjednek Jézus visszajövetelével kapcsolatosan. Ezekből két területet emelt ki Almási testvér, a halál – elragadtatás, illetve a törvénytípró megjelenése (1Thessz 4,13-18; 2Thessz 2,1-12). Délután a teológia kórusának énekei és bizonyágtételek emelték az ünnep hangulatát. Egy rövid, vetítettképes beszámolóval bepillantást nyertünk a teológia mindennapjaiba is.

Dec. 13. A Szivárvány Baptista Gimnázium, Szakképző Iskola és Speciális Szakiskola tanulói reformáció ünnepet tartottak imaházunkban.

Dec. 15. Mindkét iskola karácsonyi ünnepélyének imaházunk adott helyet.

Dec. 17. Szépkorúak karácsonyi ünnepe 14:30-tól, majd 17 órától a Lajtha László Zeneiskola fúvószenekarának karácsonyi hangversenye.

A karácsony előtti időszakban több helyre elmentek testvérek ajándékokkal és a karácsonyi örömhírral, énekekkel, így a hajléktalanszállóba, a tököli börtönbe, az anyaoltalmazóba, olyan idős gyülekezeti tagokhoz, akik nem tudnak eljutni az imaházba, ezekről olvashattunk beszámolókat.

Dec. 25. Karácsony 1. napja. Az igehirdetések Isten és az események által érintett emberek oldaláról bontották ki a karácsonykor történeteket. Isten elküldte Jézust, a Messiást, a Szabadítót, mert az ember másképp nem menthető meg. Az emberek zavarban voltak az eseményeket hallva, látva, valódi jelentőségét nem

értették. A szolgálatok Istennek az ember iránti csodás szeretetét emelték ki.

Dec. 26. Karácsony 2. napja, de. gyermekek karácsonya. Az óvodások, az alsó tagozatosok, valamint a felső tagozatos tanulók karácsonyi énekeket, verseket, történeteket adtak elő. Az igehirdetés után a gyerekek örömmel vették át a gyülekezet ajándékcsomagjait.

Dec. 31. Szilveszter. A szolgálatok Isten évközben megtapasztalt áldásaira tekintettek vissza. Az igehirdetés alapgondolata: hadd égjen a tűz, melyet Ez 10,1-8 alapján emelt ki Katona testvér. Visszatekintve tartsunk bűnbánatot, térjünk meg, hadd égjen mindaz, ami rossz volt, hogy ne kelljen majd számadáskor Istennek ítéletként mondania ezt felettünk.

Kovács László

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30

Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

Következő lapzárta: január 23.

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu